

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia należności podlegających umorzeniu określonych decyzją z dnia 29 marca 2013 roku określającą warunki umorzenia należności na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 roku, poz.1551).

Decyzja została wydana na podstawie art.61a k.p.a. w zw. z art.123 i art.83a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.963).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, iż ubezpieczony J. H. (1) nie wskazał nowych dowodów, które mogłyby być podstawą wszczęcia postępowania.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. H. (1) wniósł o zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydania decyzji merytorycznej.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, iż wnosił o ponowne ustalenie prawa a nie o wznowienie postępowania administracyjnego.

Wyjaśnił, iż w odpowiedzi na wniosek z dnia 31 stycznia 2013 roku w sprawie umorzenia należności z tytułu składek Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaną decyzją z dnia 29 marca 2013 roku określił jako podlegające umorzeniu należności z tytułu składek za okres od czerwca 1999 roku do lipca 2000 roku. Zdaniem ubezpieczonego okres ten został wskazany błędnie, bowiem od 11 września 1999 roku do 7 maja 2000 roku nieprzerwanie chorował, a rodzaj schorzenia wykluczał jakąkolwiek pracę. W czasie trwania choroby posiadał zwolnienia lekarskie, które składał do Zakładu. Choroba ta była przyczyną nieprowadzenia działalności gospodarczej, także w okresie po 11 lipca 2000 roku.

Zdaniem ubezpieczonego okres wskazany w decyzji warunkowej jest błędny, zawyżone zostały również kwoty podlegające umorzeniu.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku ubezpieczony wniósł o zobowiązanie Zakładu do przeliczenia należności niepodlegających umorzeniu z tytułu składek za lata 1999 – 2000.

Sąd ustalił następujemy stan faktyczny:

W dniu 20 października 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie należności podlegających umorzeniu. W uzasadnieniu wniosku podał, że istnieją dowody, które istniały w dniu wydania decyzji warunkowej nr (...), świadczące o zawyżeniu kwoty podlegającej umorzeniu. W uzasadnieniu wniosku podał, że w okresie od 11 września 1999 roku do 7 maja 2000 roku nieprzerwanie chorował, nie prowadził działalności gospodarczej i nie powinien opłacać składek na ubezpieczenia społeczne. Faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności skutkowało wyłączeniem z ubezpieczenia społecznego.

(wniosek – k.7-8 akt ZUS)

Decyzją z dnia 16 marca 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych określił zadłużenie ubezpieczonego z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za czerwiec 1999 roku oraz za okres od sierpnia 1999 roku do lipca 2000 roku w łącznej kwocie 16.291,09 zł.

Wyrokiem z dnia 30 marca 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 904/10 oddalił odwołanie ubezpieczonego do ww. decyzji.

(wyrok i uzasadnienie – k.46, k.49-60 akt VIII U 904/10)

W dniu 13 stycznia 2013 roku ubezpieczony złożył wniosek o umorzenie należności z tytułu składek. Decyzją z dnia 29 marca 2013 roku Zakład określił należności podlegające umorzeniu oraz należności niepodlegające umorzeniu, które ubezpieczony był zobowiązany zapłacić w okresie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji (w terminie do 9 czerwca 2014 roku). W zakreślonym terminie ubezpieczony nie zapłacił należności niepodlegających umorzeniu.

Decyzją z dnia 8 lipca 2014 roku Zakład odmówił umorzenia należności.

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2016 roku w sprawie VIII U 338/16 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji. Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2017 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację ubezpieczonego.

(okoliczności niesporne, odpowiedź na odwołanie, oświadczenie pełnomocnika ZUS złożone na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w pismach: z dnia 9 września 1999 roku, z dnia 1 grudnia 1999 roku, z dnia 31 grudnia 1999 roku i z dnia 14 stycznia 2004 roku poinformował ubezpieczonego o braku prawa do zasiłku chorobowego za okres od 28 lipca 1999 roku do 9 grudnia 1999 roku i od 10 grudnia 1999 roku do 8 stycznia 2000 roku, z uwagi na opłacenie po terminie składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe.

(pisma ZUS – k.13, k.14, k.15, k.16)

Ubezpieczony nie otrzymał zasiłku chorobowego za ww. okresy.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów, których autentyczności ani treści merytorycznej strony nie kwestionowały.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków B. H. (1), J. H. (2) i B. H. (2), albowiem okoliczności na które mieliby zeznawać świadkowie są nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.83a ust.1 ustawy z dnia 13 października 1999 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.1778) prawo lub zobowiązanie stwierdzone ostateczną decyzją Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mogą mieć wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Nowe okoliczności faktyczne, o których mowa w powołanym przepisie, dotyczą tylko tych nowo odkrytych dowodów, czy też okoliczności, które po raz pierwszy zostały zgłoszone w postępowaniu, a więc takich, o których organ nie wiedział bez względu na przyczyny braku tej wiedzy. Nowej okoliczności nie stanowi odmienna niż w pierwotnym postępowaniu ocena znanych wówczas temu organowi okoliczności.

Ubezpieczony J. H. (1) złożył wniosek o ponowne ustalenie należności podlegających umorzeniu podnosząc, że w sprawie istnieją dowody istniejące w dniu wydania decyzji warunkowej, które świadczą o zawyżeniu kwoty podlegającej umorzeniu.

Należności podgalające i niepodlegające umorzeniu zostały określone w decyzji z dnia 29 marca 2013 roku. Decyzja ta została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1551).

Ubezpieczony nie złożył odwołania od powyższej decyzji, co oznacza iż nie kwestionował ustalonych w tej decyzji należności. W decyzji tej Zakład określił należności podlegające umorzeniu oraz należności niepodlegające umorzeniu, które ubezpieczony był zobowiązany zapłacić w okresie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji (w terminie do 9 czerwca 2014 roku). W tym terminie ubezpieczony nie zapłacił należności niepodlegających umorzeniu. Decyzją z dnia 8 lipca 2014 roku Zakład odmówił umorzenia należności, z uwagi na nieopłacenie należności niepodlegających umorzeniu.

W ocenie Sądu ubezpieczony nie przedstawił nowych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, że należność z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne podlegająca umorzeniu została określona nieprawidłowo. Nie zostały również ujawnione nowe okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a które nie zostały uwzględnione przez organ rentowy.

Postępowanie w zakresie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne obejmujące następujące okresy: czerwiec 1999 roku, od sierpnia 1999 roku do lipca 2010 roku było przedmiotem postępowania w sprawie VIII U 904/10. Wyrokiem z dnia 21 marca 2011 roku Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 16 marca 2010 roku, którą określono wysokość zadłużenia ubezpieczonego z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Ubezpieczony złożył apelacji i wyrok ten jest prawomocny od dnia 28 maja 2011 roku.

Niewątpliwie dowody na potwierdzenie, że w okresie od 11 września 1999 roku do 7 maja 2000 roku ubezpieczony był niezdolny do pracy istniały już w dacie wydania decyzji zarówno określającej wysokość zadłużenia (z dnia 16 marca 2010 roku) jak w dacie wydania decyzji określającej warunki umorzenia (z dnia 29 marca 2013 roku). Ubezpieczony okoliczność związane z niezdolnością do pracy podnosił w toku postępowania w sprawie VIII U 904/10. Okoliczność, iż zdaniem ubezpieczonego dowody te zostały pominięte czy też niewłaściwie ocenione nie stanowi podstawy do ponownego ustalenia wysokości należności z tytułu składek podlegających umorzeniu. Przepis art.83a ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych daje możliwość ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania tylko w sytuacji gdy zarówno przed organem rentowym jak i w toku postępowania przed sądem nie została ujawniona przesłanka nabycia prawa bądź uchylenia (ograniczenia) zobowiązania. Do ponownego ustalenia nie może dojść w przypadku twierdzenia o braku prawa lub zobowiązania na podstawie przesłanki ujawnionej. Ubezpieczony może rozważyć złożenie wniosku o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie, co będzie skutkowało wydaniem przez organ rentowy nowej decyzji.

Z uwagi na brak wykrycia jakiegokolwiek nowej okoliczności nie ma podstaw prawnych, aby ponownie ustalić kwestię wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

R., brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu, pouczając o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

18 października 2017 roku